

Arrest

nr. 74 264 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 31 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) E.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 02/04/1990 te Simsir (Dagestan) geboren. U leefde er tot aan uw vertrek naar België. In mei

2009 ging u naar uw neef I.(...) die in Tsjetsjenië woonde. U bleef er overnachten. De volgende morgen werden u, uw neef en zijn vader door onbekenden van jullie bed gelicht. Jullie werden apart naar een onbekende plaats gebracht. Tijdens uw ondervraging kwam u te weten dat uw neef voedsel naar de rebellen zou hebben gebracht. U werd ervan verdacht tot de rebellen te behoren daar u bij uw neef was blijven slapen. Er werden u allerlei vragen gesteld in de trant van wie uw vrienden waren. Tijdens deze aanhouding werd u ook mishandeld. De volgende dag werd u vrijgelaten omdat iemand van uw familie u had weten vrij te kopen. Ook de vader van I.(...) werd toen door middel van een afkooksom vrijgelaten. Vervolgens ging u naar het ziekenhuis van Makhachkala (Dagestan) waar u een maand van uw verwondingen herstelde. Hierna ging u de vader van I.(...) bezoeken. Nadien kreeg u ook nog een telefoon van I.(...) zelf die wou weten hoe het met u ging. De komende maanden kreeg u nog enkele telefoonoproepen van personen die zich niet aan u voorstelden. In die oproepen werd u voorgesteld om informant voor hen te worden. U werd bedreigd indien u hierop niet zou ingaan. U legde telkens de telefoon neer. U veranderde zelfs van telefoonnummer maar kreeg niettemin opnieuw een dergelijke telefoonoproep. In november besloot uw familie dat het beter was dat u het land zou verlaten. Op 9/11/2009 ging u per bus naar Moskou. Daar verbleef u enkele dagen bij een familielid waarna u per bus verder reisde naar België. U kwam er op 16/11/2009 aan en vroeg er op 17/11/2009 asiel aan. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw geboorteakte en een attest van de middelbare school

B. Motivering

U verklaarde te vrezen om te worden vermoord door de mensen die u hadden vastgehouden. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken. Vooreerst werd een onaannemelijke mate van vaagheid en onwetendheid bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw vervolgingsrelaas raken. Zo hebt u er geen idee van door wie u in uw land van herkomst geïdendeerd wordt. U weet niet door wie u opgepakt werd. Waar u vastgehouden werd wist u ook niet te vertellen (CGVS p.6). Hoelang I.(...) werd vastgehouden en of hij nadien nogmaals werd vastgehouden wist u ook niet te vertellen (CGVS p.7, 9). Over de reden van uw aanhouding bleef u dan weer zeer vaag. U stelde enkel dat I.(...) voedsel naar de bergen zou hebben gebracht en dat u hierdoor ook werd meegenomen omdat ze dachten dat u 1 van de rebellen was (CGVS p.7). U kon dit echter niet verder specificeren. Zo kon u niet zeggen wanneer hij dan wel het voedsel zou hebben geleverd (CGVS p.10). U wist zelfs niet wat ze allemaal aan uw neef I.(...) hebben gevraagd ondanks het feit dat jullie nadien nog contact met elkaar hebben gehad (CGVS p.8, 6). Bovendien legde u betreffende de beweegredenen van jullie aanhouding tegenstrijdige verklaringen af. In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS stelde u dat I.(...) en bijgevolg u geïdendeerd werden omdat hij zou hebben deelgenomen aan een vechtpartij tegen het regime (Vragenlijst 3.5). In het CGVS-asielgehoor stelde u echter dat I.(...) noch u ooit betrokken zijn geweest bij gevechten. Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd ontkende u dit ooit te hebben gezegd en stelde dat de tolk misschien verkeerd had vertaald (CGVS p.10). Dergelijke uitleg is echter onafdoende daar u zich middels uw handtekening en na voorlezing in het Russisch akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen. Bovendien gaf u in het begin van het CGVS-gehoor aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verliep (CGVS p.1). Wat betreft uw vrijlating, verklaarde u dat u door familieleden werd vrijgekocht. U wist echter niet wie van uw familie de vrijlating voor u had geregeld. Voorts kon u niet zeggen aan wie uw vrijkooksom betaald werd of met wie over de hoogte van het bedrag werd onderhandeld. Hoe ze überhaupt te weten kwamen dat u werd vastgehouden kon u evenmin zeggen. Op welke manier of door wie de afkooksom voor de vrijlating van de vader van I.(...) werd geregeld kon u ook niet zeggen. Over de vrijlating van I.(...) kon u zelfs niets zeggen (CGVS p.7-8). U vond het verder niet nodig om na te vragen wanneer er voor het laatst naar u werd gevraagd (CGVS p.10). Voorts deed u amper inspanningen om te weten te komen of I.(...) nog problemen heeft gekend. U heeft zelfs bij zijn ouders niet nagevraagd of zij nog problemen hebben gekend (CGVS p.10). U kon hieromtrent ook niet zeggen of uw ouders nog contacten met de ouders van I.(...) onderhielden, dit ondanks het feit dat zij uw enige directe informatiebron uit uw land van herkomst zijn (CGVS p.11, 3). Niettemin waren dit mogelijke informatiekanalen die meer klaarheid brengen konden brengen in de vragen door wie u wordt geïdendeerd, of u überhaupt nog door hen wordt geïdendeerd en waarom u nog door hen zou worden geïdendeerd. Ook over de actualiteit van uw vrees bleef u onaannemelijk vaag. Zo hebt u er geen idee van of u of I.(...) momenteel nog door de Russische autoriteiten worden gezocht (CGVS p.2, 9). U weet zelfs niet waarom ze u eventueel nog zouden zoeken (CGVS p.10). Wanneer er voor het laatst naar u werd gevraagd kon u niet zeggen (CGVS p.10). Ook betreffende de telefoonoproepen, die belangrijke indicaties waren dat u nog werd geïdendeerd, bleef u onaannemelijk vaag. Naast het feit dat u niet concreet kon zeggen hoeveel telefoons u na uw vrijlating nog heeft gekregen kon u deze evenmin in een enigszins concreet tijds kader plaatsen (CGVS p.8). U stelde niet te weten wanneer u voor het eerst een telefoon kreeg. Toen u vervolgens naar een schatting werd gevraagd stelde u vaagweg dat het 1 of 2 maanden na uw vrijlating was (CGVS p.8). U kon zelfs niet zeggen of deze telefoon voor of na het

enige contact dat u sinds uw vrijlating met uw neef I.(...) had was (CGVS p.12). Wanneer u de laatste keer werd opgebeld kon u ook niet zeggen (CGVS p.9). Voorts weet u niet van wie de telefoons na uw vrijlating uitgingen. U kon zelfs niet zeggen of ze van de Dagestaanse of Tsjetseense veiligheidsdiensten uitgingen wat vrij opmerkelijk is daar ze u vroegen om als informant voor hen te werken (CGVS p.8-9). Aan het begin van het interview haalde u - in antwoord op de vraag welke de laatste indicatie was dat u door uw vervolgers nog werd gevisieerd - aan dat u op straat een keer was tegengehouden voor een controle en dat u daarbij was voorgesteld om voor hen te werken. U kon echter zelfs bij benadering niet zeggen wanneer deze controle dan wel had plaatsgevonden (CGVS p.3). Daarnaast kunt u ook geen afdoende verklaring bieden voor het feit dat u tot november 2009 op uw woonplaats bleef wonen terwijl uw enige aanhouding reeds van mei 2009 dateerde. U stelde wel dat er nadien nog telefoons kwamen (waar u overigens onaannemelijk vaag over was), maar u kon geen concrete aanleiding voor uw vertrek geven (CGVS p.9-10). Dergelijke zaken maken uw vrees dat men u bij terugkeer naar uw land van herkomst zou vermoorden weinig geloofwaardig. Dergelijke vage en incoherente verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met de aangehaalde vrees wat bijgevolg ernstig afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging. Daarnaast dient te worden besloten dat u de door u verklaarde vervolgingsfeiten op geen enkele wijze met bewijsstukken ondersteunt. Zo legt u, ondanks een ziekenhuisbezoek, geen enkel medisch attest neer dat dit kan staven. U stelde enkel dat het misschien nog bij u thuis lag terwijl uw asielaanvraag toch al van 2009 dateert waardoor men mag veronderstellen dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke informatie (CGVS p.9). Een dergelijk manifest gebrek aan bewijzen bevestigt enkel de ongeloofwaardigheid die reeds bij u werd vastgesteld. Tenslotte zijn er ernstige twijfels over de door u verklaarde reisroute. U stelde met een internationaal paspoort te hebben gereisd. Dit en uw binnenlands paspoort werd echter door de reisbegeleider ingehouden. U verklaarde dat u nooit een internationaal paspoort had aangevraagd. Het zou uw neef geweest zijn die dit belangwekkende document voor u zou hebben geregeld. Op welke manier of wanneer hij dit deed kon u echter niet zeggen (CGVS p.3-4). Welke neef dit voor u had geregeld kon of wilde u niet zeggen daar u geen volledig vertrouwen in het confidentiële karakter van de asielprocedure had (CGVS p.10). Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u zelfs niet wist of het internationale paspoort een visum bevatte ondanks het feit dat u zelf uw paspoort bij de tweede grenscontrole aan de beambten hebt getoond (CGVS p.4-5). Een dergelijke onwetendheid over een zo'n essentieel document om uw land uit te reizen is weinig aannemelijk. Voorts verklaarde u 3 dagen in Moskou te hebben verbleven bij een familielid. Op welk adres of zelfs maar in welke wijk u daar verbleef kon u niet zeggen. U was zelfs niet zeker van de familienaam van de persoon, een familielid nota bene, bij wie u daar verbleef (CGVS p.10-11). Er kan hierbij opgemerkt worden dat u geen enkel document of bewijsstuk voorlegt dat uw vage en weinig geloofwaardige verklaringen betreffende uw reisroute kan ondersteunen. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde reisroute. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u minstens een internationaal paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties. Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten, reisroute en documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een

ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw attest van het middelbaar onderwijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In enig middel beroept verzoeker zich op de vrees voor vervolging in de zin van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker definieert vooreerst de term ‘vluchteling’ en stelt dat hij op basis van zijn relaas onmiskenbaar aan de essentiële kenmerken van deze omschrijving voldoet. Verzoeker legt uit dat de bewijslast bij de asielzoeker ligt, maar dat verklaringen van de asielzoeker op zichzelf een voldoende bewijs zijn, op voorwaarde dat deze verklaringen mogelijk, plausibel, coherent en oprecht zijn. Verzoeker wijst erop dat men niet mag vergeten dat hij bij zijn vlucht alleen het strikt noodzakelijke heeft meegenomen en niet beseft welke documenten later van belang zouden zijn. Verzoeker wenst de opmerking van de commissaris-generaal, die een gebrek aan kennis heeft vastgesteld en stelt dat verzoekers verklaringen vaag zijn, te weerleggen. Hij legt uit dat hij enkel bij I. verbleef als familiebezoek. Hij was niet op de hoogte van zijn eventuele banden met de rebellen. Hij werd meegesleurd, zo gaat verzoeker verder, in een probleem dat de zijne niet was. Het is bijgevolg volgens hem niet onlogisch dat hij de aanleiding en specifieke omstandigheden van zijn arrestatie niet kan verduidelijken. Verzoeker vraagt zich af hoe hij zou moeten weten wanneer I. de rebellen voedsel bracht. Het is bovendien onduidelijk of I. überhaupt voedsel heeft bezorgd aan de rebellen. Verzoeker

wijst erop dat de aanhouding niet in zijn eigen geboortestreek plaatsvond, waardoor hij de exacte plaats van vasthouding niet kan lokaliseren. Hij was bovendien geblinddoekt, zoals hij al eerder verklaarde. Aangezien zijn ontvoerders bijzonder geïnteresseerd waren in het doen en laten van de rebellen kan men er volgens verzoeker van uitgaan dat zij voor de autoriteiten werken. Verzoeker heeft maar één keer telefonisch contact gehad met I. na diens vrijlating. Zijn familie heeft voor al het nodige gezorgd, opdat verzoeker het land kon verlaten.

Met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan, wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal erkent dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten en verwijst daarvoor naar het administratief dossier. Verzoeker stelt dat uit pagina 9 van het verslag kan worden afgeleid dat schending van mensenrechten schering en inslag zijn. Dit wordt volgens verzoeker bevestigd door de mensenrechtenorganisatie Memorial. Op pagina 9 wordt ook de willekeur van de ordediensten besproken en wordt er verwezen naar onrechtmatige arrestaties. Hetzelfde verslag verwijst naar een rapport van Amnesty International van juli 2009 waarbij wordt bevestigd dat de ordediensten in Dagestan zich bij hun antiterroristische acties vaak schuldig maken aan ernstige schendingen van de mensenrechten en zich hierbij gedekt weten door een klimaat van straffeloosheid die er heerst, standrechtelijke executies, arbitraire arrestaties en verdwijningen. Verzoeker citeert drie alinea's uit het rapport van Amnesty International en besluit dat hij volledig aan het profiel beantwoordt.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet weet door wie, waar en zelfs niet om welke reden hij werd vastgehouden, op zijn vage bewering na dat men dacht dat hij een rebel was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/08/2011, p. 6-7). Verzoeker kon evenmin duidelijkheid verschaffen over de manier waarop hij vrijkwam (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/08/2011, p. 8). Verzoeker tracht zijn onwetendheid te rechtvaardigen door erop te wijzen dat hij werd meegesleurd in een probleem dat niet het zijne was. De Raad stelt echter vast dat verzoeker evenmin kon antwoorden op de vragen die betrekking hadden op de situatie van zijn neef. Zo is het vreemd dat verzoeker wist dat zijn neef I. langer dan hemzelf werd vastgehouden, terwijl hij niet wist hoelang I. werd vastgehouden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/08/2011, p. 7). Het is ook merkwaardig dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen nog telefonisch contact heeft gehad met zijn neef (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/08/2011, p. 6), niet vroeg naar zijn activiteiten, aangezien deze toch de oorzaak zijn van verzoekers problemen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de vastgestelde tegenstrijdigheid over de oorzaak van zijn problemen. Ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker immers aan dat hij en zijn neef vermoedelijk werden opgepakt omdat deze laatste meegedaan had met een vechtpartij tegen het regime (stuk 12, Vragenlijst, p. 2), terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat de arrestatie het gevolg was van het verlenen van steun aan de rebellen door zijn neef (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/08/2011, p. 8). De Raad merkt tevens op dat verzoeker niet weet of hij op heden nog door de Russische autoriteiten wordt gezocht en hij heeft niet meer geïnformeerd naar de huidige situatie in zijn land van herkomst (stuk 3, gehoorverslag CGVS

25/08/2011, p. 2, 9). Een dergelijk manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen relativeert de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker zijn relaas niet ondersteunt door middel van bewijsstukken. Zo legt hij geen enkel medisch attest neer dat zijn ziekenhuisbezoek kan staven en toont hij niet aan dat hij deze stukken alsnog probeert te bekomen. Het gebrek aan bewijsstukken wordt niet gecompenseerd door geloofwaardige verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van verzoeker op fundamentele wijze wordt ondermijnd.

3.4. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een verdere negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker beweert dat hij met een internationaal paspoort heeft gereisd, maar weet niet wanneer dit voor hem werd geregeld en of er al dan niet een visum in was aangebracht. Bovendien weet verzoeker niet via welke grenzen hij de Europese Unie binnenkwam (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/08/2011, p. 4-5). Dergelijke vage verklaringen zijn onaanvaardbaar. In zijn verzoekschrift poogt verzoeker zijn gebrek aan kennis over zijn reisroute goed te praten door te stellen dat zijn familie alles in orde heeft gebracht, wat hem niet ontslaat van zijn verantwoordelijkheid om over een minimale kennis te beschikken over de gehanteerde documenten en reisweg.

3.5. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat de loutere Tsjetsjeense origine niet om als vluchteling te worden erkend. Aangezien verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij op grond van zijn profiel gelieerd kan worden met de rebellenbeweging, kan hij zich niet beroepen op de rapporten waarnaar hij verwijst. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat namelijk niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.6. De Raad merkt op dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Naar aanleiding van het onderzoek van de vluchtelingenstatus werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dan diegene die door de commissaris-generaal wordt gemaakt op grond van de gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd (stuk 17, Landeninformatie, Veiligheidssituatie in Dagestan, 31/01/2011).

3.7. Er werd geen schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN